

عنوان مقاله:

چگونه توانستم لکنت زبان دانش آموزم را برطرف کنم؟

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی مطالعات کاربردی در فرایندهای تعلیم و تربیت (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

زهرا سلمانیان - کارشناسی آموزش ابتدایی فرهنگیان، آموزگار دبستان عشایری دخترانه رقیه (س) کمه

زینب درخشانی - کارشناسی آموزش ابتدایی فرهنگیان، آموزگار مدرسه شهدای کیفته

مریم شریف - کارشناسی آموزش ابتدایی فرهنگیان، آموزگار مدرسه مریم نایین

خلاصه مقاله:

لکنت زبان عمدتاً و بطور کلی جز در موارد استثنایی در دوران خردسالی آغاز شده و یک پدیده خاص دوران کودکی است. معمولاً از سنین ۲ تا ۴ سالگی شروع می شود. لکنت زبان از مهمترین و متداول ترین اختلالات تکلمی است. در سنین ۶ تا ۷ سالگی نیز که مصادف با زمان آغاز مدرسه می باشد به لحاظ ویژگیهای عاطفی و سازگاری اجتماعی خاص این دوره موقعیت مناسبی است برای بروز لکنت زبان در میان کودکانی که بیشتر مستعد چنین اختلالی می باشند. گاهی از موارد در دوران بلوغ نیز افرادی که قبلاً به نحوی لکنت زبان داشته اند دچار لکنت زبان می شوند. و این مشکل ممکن است در دوران مدرسه مشکلاتی برای آنها به وجود بیاید. در واقع سن، شرایط و ویژگیهای بلوغ نیز احتمالاً در تغییر شکل یا تشدید لکنت موثر است. لکنت زبان در میان پسران بیش تر از دختران است و در بررسی ها و تحقیقات مختلف نسبتی در حدود ۷۰ درصد برای پسران و ۳۰ درصد برای دختران ذکر گردیده است. بسیار دیده ایم که بعضیها به هنگام صحبت، لکنت زبان دارند؛ یعنی زبان شان بر سر برخی از حروف گیر می کند. با چنین افرادی باید با ملایمت رفتار کرد؛ ولی متأسفانه عده ای هستند که کند زبانی را دستاویز شوخی و ریشخند می پندارند. کندی زبان در جایی پیش می آید که دستگاه های تکلم انسان دچار پاره ای از تشنج هاست؛ از اینرو ادای کلمات ناگهان به مانع برخورد می کند و پیوسته مکثی در میان صحبت روی می دهد. به هنگام چنین رویدادی معمولاً انسان حرفی را که روی آن مکث ایجاد شده است، چندبار تکرار می کند.

کلمات کلیدی:

لکنت زبان، کودکان استثنایی، اختلال تکلم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1648529>

